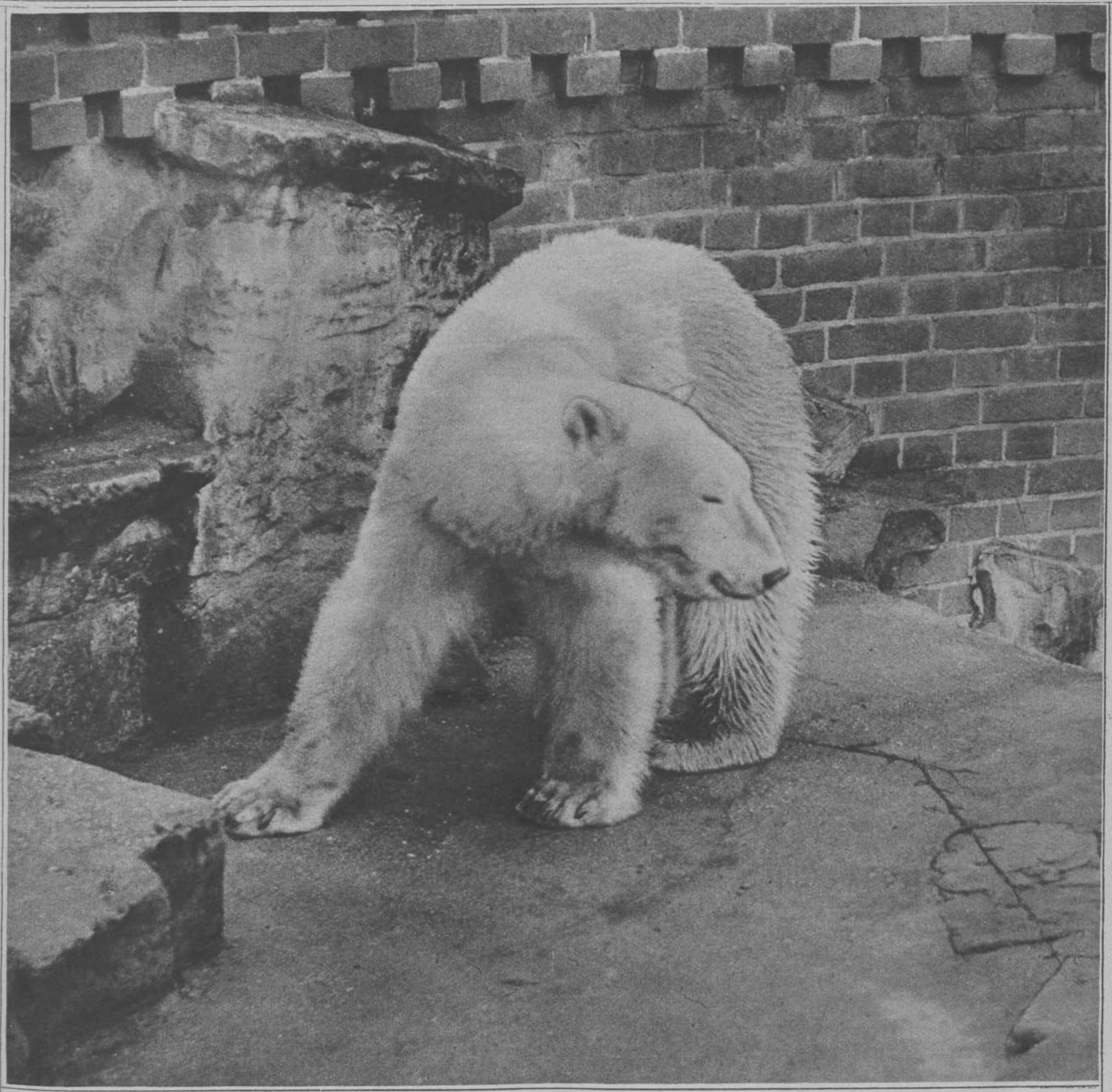
WOENSDAG 13 FEBR. No. 21 58STE JAARGANG

KATHOLIEKE ILLUSTRATIE

VEREERD MET DE INTEEKENING VAN HET KONINKLIJK HUISARCHIEF

DE IJSBEER.

Is dit niet een zeer fraaie foto? Ze is genomen in den wereldberoemden Amsterdamschen dierentuin, „Artis", en geeft een lid van het gezin, dat aldaar het fraaie rotsbassin bewoont, te zien in een pose, die zeker héél typisch mag heeten voor den ijsbeer — althans voor den gevangen ijsbeer. In zulke standen kent iedere diergaarde-bezoeker den ruigen sinjeur, aan wiens driftige plompe hewegingen wij het werkwoord „ijsberen" te danken hebben!

Valsche Bankbiljetten

Naar 't Engelsch, door E. H. Uylings

Burke, en de ouwe heer, — mijn vader vooral, geloof ik. Ik was natuurlijk nieuwsgierig, — ik luisterde aan de deur, en ik verstond niet veel, maar dàt ben ik toch gewaar geworden. Maar denk er om — je weet van niks hoor? Ik denk dat ze hem meteen maar achter de tralies zullen schuiven."

„Ze zijn gek!" riep Carrington. „Een idioot zou zich zoo nog niet vergissen Ze hebben geen enkel bewijs tegen hem — ze *kunnen* 't niet hebben. Joe heeft er geen sikkepitje mee te maken, — dat verzeker *ik* je!" Hij verzette zijn hoed, alsof die hem plotseling te nauw was geworden. „Ik weet heel zeker dat hij er niets van weet, omdat — omdat hij er niets van weet!"

Robert scheen niets te merken van Carrington's opwinding. Hij keek den anderen kant uit en speelde 'n beetje met de starter. „Ja, dat zou ik ook zeggen.. maar je kunt natuurlijk nooit weten. Als ik 't goed begrijp kon hij van een paar van die biljetjes de herkomst niet nawijzen. Hij heeft de loonen voor de automobielen-compagnie uitbetaald .. en zijn oom heeft al eens gezeten voor 't uitgeven van valsch geld, zooals je weet. Hij heeft ook boven zijn middelen geleefd. Dus je ziet.... Maar ik hoop dat 't goed afloopt. Ik wou 't je alleen maar vertellen, — misschien kon jij iets doen."

„Wat weerga zou ik kunnen doen!"

„Och, niets bijzonders natuurlijk.. geen mensch kan de justitie beletten 't onderzoek verder voort te zetten.. Ik mag lijden dat 't meevalt voor Briggers. Ik mag 'm graag lijden, en hij heeft zoo'n beroerden tijd gehad.... Als 't waar is, mag Joost weten, wat er van zijn vrouw en kinders terecht moet komen. 't Zal haar dood zijn! Natuurlijk zou m'n vader naar *mijn* voorspraak niet luisteren, maar ik dacht, als jij.... Je schijnt nog al wat van 'm gedaan te kunnen krijgen.."

„Niet in dàt soort van dingen. En in ieder geval kan je vader er ook niet veel aan doen.. Maar je hoeft heusch niet bang te zijn, — ik verzeker je, dat ze Briggers niets kunnen maken. Hij zal zijn baantje makkelijk genoeg schoon vegen, — let maar op wat ik je zeg. Ze maken hem niets."

„Nou, des te beter," zei Robert. „Als je maar niet laat merken dat je ervan weet.. tenminste als je er niets aan doen kunt. Tot ziens."

't Scheelde niet veel of Carrington vloekte, terwijl hij naar huis liep. Wat waren dat voor stompzinnige kalfskoppen, Burke en H. B.? Hersenlooze werktuigen van een zonderling noodlot, dat 't er op toegelegd scheen te hebben hem in de engte te drijven. Dat zooiets ongelooflijks nu ook gebeuren moest! Maar hij *liet* zich niet dwingen — al ging de onderste steen boven! Hij had niets te doen dan zich onnoozel te houden. Ze zouden gauw genoeg ontdekken, dat Briggers onschuldig was, dat ze een bespottelijke vergissing hadden begaar. Joe liep eigenlijk geen gevaar. Meneer Sterk vertrouwde hem niet meer, en bekeek daardoor de dingen verkeerd, dat was alles. Er was voor hem, Carrington, hoegenaamd geen reden om er zich in te mengen. Hij zou naar huis gaan, en dineeren, en 't heele zaakje vergeten. Dat was alles wat hij te doen had.

Maar in zijn verbeelding zag hij Briggers op de pijnbank, tusschen Burke en H. B. Sterk, — overzag hij alle mogelijkheden van den toestand. 't Was erger dan zelfs Robert wist; Robert kon niet weten, dat Briggers geld van de bank genomen had; hij snapte niet hoe leelijk Briggers in de klem zat. Ja, in de klem. Maar in ieder geval — hij moest maar zien hoe hij er 't best tusschen uit kwam. Dezen keer was er geen helpen aan. Briggers zou niets loslaten, — en als hij 't deed, nu, dan zou hij, Carrington, 't hem eenvoudig heeten liegen. En dan was 't vrij duidelijk, wiens woorden geloofd zouden worden. Ja, Briggers moest 't spit maar afbijten; er zat niets anders op.

Carrington gooide zijn sigaret weg en lachte bitter. Waar je al niet in kon raken, door een onnoozel opsnijerijtje!

TWAALFDE HOOFDSTUK.

Hier zal Carrington den lezer wel even hard meevallen, als hij den heer Sterk tegenvalt.

Briggers zat in den knel, en hij wist 't. De schroeven waren onbarmhartig aangedraaid, zetje voor zetje, door mijnheer Sterk, die nu dreigend tegenover hem stond, terwijl Burke, die al lang naar den achtergrond gedreven was, zwijgend op zijn uitgegane sigaar stond te bijten.

„Je zegt de volledige waarheid over die bankbiljetten of je gaat de gevangenis in!" zei mijnheer Sterk. Dat was 't punt waar 't om ging. Briggers kon verzekeren, dat hij niet wist, waar zijn oom was, en dat hij absoluut niet op de hoogte was met de vervaardiging van valsch bankpapier.... maar hij werd schaakmat gezet met dte twee bankbiljetten. Iedere verklaring, die hij beproefde — en Briggers, aan welke gebreken hij ook leed, was lang geen handige leugenaar — was door den heer Sterk ontzenuwd.

Natuurlijk had Briggers de juiste verklaring kunnen geven, — maar als hij dat deed bracht hij Carrington in even groote moeilijkheden als zichzelf. Geen oogenblik kwam de gedachte in hem op, dat Carrington geweten had dat de biljetten valsch waren. 't Idee alleen was al ongerijmd. Hij had de keus tusschen twee kwaden, en hij vond 't tegenwoordige 't minste. Deze verdenking kon hij doorstaan, — ze moest vanzelve wel ongegrond blijken — maar tegen de moeilijkheden, die ontstaan zouden als hij sprak, voelde hij zich niet opgewassen. Hij dacht niet in de eerste plaats aan zichzelf; hij behoorde niet tot dat slag, dat wrevel gevoelt tegen een weldoener, en de onaangenaamheden, die stellig over Carrington zouden komen, hadden bij hem den doorslag gegeven.

„Je moet goed begrijpen, dat dit je laatste kans is, Briggers," ging mijnheer Sterk voort. „Als je de waarheid zegt, de zuivere complete waarheid.."

Op dit oogenblik trad Carrington binnen. De meid had gedacht, dat hij voor Dora kwam; hij wist den weg in 't huis, en toen hij eenmaal alleen was, ging hij recht naar de werkkamer van zijn patroon. Hij gloeide van opwinding en haast, maar zag er kalm en beheerscht uit. Zijn oogen alleen verrieden een zekere uitputting, als van iemand, die een pijnlijken strijd met zichzelf heeft uitgevochten. Er lag geestdrift en zelfverachting tegelijk in zijn blik.

„Goeden avond," zei hij, met een lichte buiging de drie heeren groetend. „Ik hoorde juist wat u daar 't laatst zei, mijnheer Sterk. *Ik* ben de man, die de zuivere complete waarheid moet zeggen. 't Wordt tijd."

Briggers waarschuwde hem met een snel gebaar en trachtte te spreken, maar Carrington voorkwam hem. „Nee Joe, 't helpt allemaal niets, 't moet er nu maar uit. Je zult aanstonds begrijpen waarom: jij weet óók nog niet alles. En dit is voor jou erger dan het andere."

„Wat beteekent dit allemaal," vroeg de heer Sterk.

„Briggers heeft die biljetten van mij," antantwoordde Carrington. „Ik ben de man, die ze allemaal in omloop gebracht heeft. En daarvóór had ik ze gestolen."

„Jij — wat?" riep Sterk ongeloovig uit, terwijl Burke en Briggers hem aanstaarden in pure verbazing. „Allez, 't is nu geen tijd om grappen te maken, Carrington."

„Ik maak geen grappen, mijnheer. Het was diefstal door 't achterhouden van een vondst. Ik zal 't u vertellen."

Hij deed 't, kort en duidelijk, sprekend op rustigen toon, zonder zichzelf te ontzien. „En hier is de portefeuille," besloot hij, het ding op tafel leggend.

Briggers keek, en stamelde, nauwelijks wetend wat hij zei: „Ik — ik — geloof — dat ik die meer gezien heb.... dat kleine scheurtje aan den hoek.. maar ik kan me niet herinneren waar...."

„Ik wist niet, dat 't valsche biljetten waren," ging Carrington voort, „tenminste niet vóór vandaag. 't Was ook niet allemaal valsch: er was 'n tweehonderd dollar in briefjes van tien en vijf.... Die waren zoo echt als 't maar hoeft.... De rest waren briefjes van twintig, en toen die namaak aan den dag kwam herinnerde ik me, dat 't dezelfde biljetten waren. Er is geen twijfel mogelijk. Dat éène, dat mevrouw Sterk aan Robert gaf, had ik haar gegeven als bijdrage voor den kerstboom voor de arme kinderen. Ik gaf haar één biljet van twintig en één van vijf. Twee heb ik er uitgegeven — die zijn nog niet voor den dag gekomen — toen ik een kerstgeschenk voor juffrouw Dora kocht. Aan Briggers leende ik er twee voor hemzelf en tien voor de bank. Dat zijn er samen vijftien — driehonderd dollars. Dat klopt precies: vijftien van twintig en de rest in tientjes en vijfjes. Dat was de inhoud van de portefeuille: driehonderd aan valsch papier en tweehonderd in echte bankbiljetten. Begrijpt u?"

„Neen, ik begrijp er geen woord van!" riep de heer Sterk heftig uit. „Je weet niet wat je zegt, Carrington. Je ziet er slecht uit — je bent ziek.... overspannen! 't Is allemaal nonsens, wat je daar vertelt, monsterachtig, onmogelijk. Afgezien van de rest, — waarom zou je Briggers tweehonderd dollar geleend hebben voor de bank!.... Wacht!..

„Ja precies, daar zit 't 'm," knikte Carrington grimmig. „Begrijpt u 't nu? Herinnert u zich dat tekort nog? En wat Vosdijk zei? De echte en de valsche biljetten zaten in afzonderlijke bundeltjes — al de briefjes van twintig bij elkaar, — en toevallig gaf ik Briggers 't valsche geld. U hebt hem dien misstap vergeven, dus.... en in ieder geval wou ik de zaak uitleggen. Ik walg van het gedraai en gelieg. Ik heb u gezegd, dat ik hem geen cent van mezelf geleend had — en dat hàd ik ook niet; 't geld behoorde aan den eigenaar van die portefeuille. Natuurlijk was 't even erg als een leugen, — ik bedoelde 't ook zoo. Maar in de meening hem te helpen, bracht ik hem in nog grooter moeilijkheden. Nu zal 't u duidelijk zijn, hoe die tien valsche bankbiljetten van de bank afkomstig konden zijn, en

---

99STE ODE.

AAN MIJN VERKOUDHEID.

Met uw langdurig bezoek vereerd
sinds het vorige jaar ons den rug heeft gekeerd,
heb ik zeventien soorten pastilles geprobeerd
en mijn corpus met alle stroopjes besmeerd
die ik in de kranten vond gerecommandeerd.
Toch zit in mijn hoofd nog steeds alles verkeerd,
en de zakdoekenwasch groeit ongegeneerd,
en de dokters blijken alleen maar geleerd
als 't menschdom geen grein, of 't leven mankeert,—
zoo'n verkoudheidje is hun de moeite niet weerd...

Maar ik heb ook nog vrienden — en die weten raad;
aan alles, dat prikkelt, zweer ik eeuwigen haat,
en 'k drink 'n glas brandewijn zoo vaak de klok slaat.
Ik neem heete baden, en wentel me op straat
in de sneeuw, en ik slaap op een gloeiende plaat
in een tochtvrij vertrek, waar 't raam open staat.
Terwijl ik alle medicijnen ter zijde laat,
gebruik ik aspirine en kinine zonder maat,
tot het zweet door de poriën naar buiten slaat
en mijn lichaam van droogte aan het ratelen gaat.

Mijn gewone leven moet worden voortgezet,
maar ik mag in geen geval uit mijn bed,
en ik moet me er goed instoppen, als ik maar net
zoo gekleed ga als 's zomers: ook dient er op gelet
dat ik vooral veel stevigen kost eet en vet,
maar alle inspanning der maag is tegen de wet.
Ga ik 'n week of vijf door met die pret,
dan, zeggen ze, is mijn gezondheid gered,
anders begin ik opnieuw, en dan ben ik je met
'n maand of vier vast kwijt.... waarom gewed?

MAKS.

hoe meneer Malling en anderen, waaronder u zelf, ze in handen hebben gekregen. Zoo kwam Briggers ook aan de andere twee: twee van twintig en één van tien leende ik hem voor hemzelf. Natuurlijk wist hij niet dat ze valsch waren, en ik ook niet."

De heer Sterk, zwaar ademend, keek Briggers aan met een ijskouden blik. „Is dat de waarheid?" snerpte zijn stem. „'t was *niet* je eigen geld, en je hebt me vóór staan liegen? Zeg op! Of neen, zwijg maar; ik zie 't wel aan je stumperige gezicht."

„'t Spijt me voor jou, Joe," zei Carrington zacht, „maar je ziet wel, dat ik niet anders kon. Ik kon je niet in die misère laten — en 't moest toch uitkomen, vandaag of morgen."

Opnieuw sprak hij den heer Sterk aan. „U zult u afvragen, hoe ik er toe kwam, dat geld te houden; nu, omdat er geen navraag naar kwam, per advertentie of zoo — en 't is nu wel duidelijk, waaróm dat niet gebeurde — besloot ik, 't geld te stelen. Ik zal u zeggen waarom; 't is allang mijn bedoeling geweest, daarmee voor den dag te komen. U moet weten, dat ik niet rijk ben, en nooit geweest ben. Ik bezit geen honderduizend centen, laat staan dollars. Ik heb geen vaste goederen in New-York en dat zoogenaamde grondbezit in Pennsylvanië is zoowat 'n dubbeltje de hectare waard."

De heer Sterk kon geen woord uitbrengen. Zijn gezicht was donker-paars en zijn oogen puilden uit.

„U moet weten, dat ik maar een verre en arme bloedverwant ben van de Carringtons uit Boston, — een heel andere tak van de familie. Afgezien van een klein legaat, dat een verre oom mij naliet, heb ik iederen cent, dien ik uitgaf, met werken moeten verdienen. Dat is de zuivere waarheid. Natuurlijk weet Robert daar niets van. Hij denkt, dat ik van 't echte soort ben. Dat is begonnen aan 't front, waar ik me graag 'n beetje groot hield. Ik werd voor een millionnairs-zoontje aangezien, en ik liet 't me aanleunen. Ik dacht bij mijn terugkeer, dat die geschiedenis uit en voorbij was, maar toen ik eenmaal hier was.... enfin, ik kon er niet toe komen Robert de waarheid te bekennen. Ik ben nooit anders geweest dan een arme scharrelaar en ik stal dat geld, om de bluf een beetje langer te kunnen volhouden."

De heer Sterk vond eindelijk zijn stem terug. „Hij stal dat geld," zei hij, alsof hij zichzelf toesprak. „Hij behield 't en gaf 't uit.... Mij vertelde hij leugens. Hij kwam hier onder valsche voorwendsels — 't is 't grootste schandaal waar ik ooit van gehoord heb! 't Is ongelooflijk! En ik heb hem aan mijn zoon als voorbeeld gesteld.... ik heb hem beschouwd als een toonbeeld van karakter en degelijkheid! Groote God!"

„U moet echter goed begrijpen, mijnheer, dat Briggers van dat alles niets wist," ging Carrington voort, naar 't scheen in volmaakte zielekalmte.

„Ik zie niet in, dat iets van 't geen ik verteld heb tegen Briggers pleit, en ik weet dat u dat wel inziet ook. Dat hij inzake dat tekort niet de waarheid zei was alleen, omdat hij mij niet in moeilijkheden wilde brengen. En in ieder geval heeft u zelf er in toegestemd, die zaak te vergeven en te vergeten. Bovendien, als u hem in zijn loon niet al die jaren te kort hadt gedaan, zou er nooit een tekort in de kas geweest zijn."

„Wat zeg je daar?" sprak de heer Sterk heesch.

„Ja zeker! Nu ik toch eenmaal hier ben om de waarheid te zeggen kan 't geen kwaad, u ook eens 'n beetje over uzelf de waarheid te zeggen. Al ziet u waarschijnlijk niet in, dat 't de waarheid *is*... dat doen we zelden. Wie heeft grooter schuld: de employé, die steelt uit broodnood, of de patroon die dien broodnood schept? U hebt Brigger's arbeid gestolen, u hebt hem 't loon onthouden dat hem toekwam, onder voorwendsel, dat u hem een dienst bewees. U hebt hem in den waan gehouden dat hij, omdat zijn oom een' misdadiger was.... enfin, we hoeven er niet verder op in te gaan. U weet 't even goed als ik."

„Maar.. dat is een afschuwelijke beleediging!"

„O neen, alleen maar de waarheid," verbeterde Carrington. „Ik hoop, dat u Briggers voortaan 't loon zult betalen, dat hij verdient, — 't loon dat u *mij* aanboodt en dat *ik niet* verdiende. U boodt 't mij alleen aan, omdat u dacht dat ik rijk was, dat ik tot uw kring behoorde en niet tot dien van Briggers."

„Mijn huis uit — direct!" schreeuwde H. B. Sterk, met zijn armen zwaaiende. „Is 't nog niet genoeg dat je verfoeielijk wangedrag.."

„Verfoeielijk was 't," stemde Carrington toe. „Ik kan u niet zeggen, hoeveel berouw ik er van heb en ik behoef niet te probeeren mij te verontschuldigen. Ik kan dus rustig heengaan. Maar wilt u billijk zijn tegenover Briggers? Er was wezenlijk geen reden om hem op zijn loon te beknibbelen; u was altijd zoo edelmoedig voor ieder ander! Maar wij begaan allemaal onze kleine laagheden, — dat zal de uwe geweest zijn. Dat geld zal ik u ééns terug betalen. Als je me voor 't een of ander hebben moet, Burke, — je weet mijn adres. Ik zal niet wegloopen. En nu ben ik klaar, geloof ik. Goeden avond."

BRABANTSCH DORPSLEVEN.
Aardappelen schillen. — Een knus tafreeltje. Ouderwetsch is het interieur, maar óók ouderwetsch in den goeden zin: huiselijk en vredig,.. op 't schouwke prijkt 't eenig kruis!

De stoelenmatter. — Een vak, dat niet zoo héél veel beoefenaars meer telt,.. in de steden tenminste niet: daar heeft ieder zijn opgedirkte maar onsolide salonmeubeltjes! 't Platteland echter kent de biezen stoelen nog heel goed, — de stoelenmatter vindt er nog werk genoeg, — en hij verricht het met vaardige vingers en 'n opgewekt gemoed! (Foto's C. v. d. Berk, Dongen.)

Hij liep snel de kamer uit — en stond in de gang plotseling voor Dora. 't Was duidelijk, dat zij luistervink gespeeld en geen tijd gevonden had om te ontsnappen. Misschien ook had ze dit niet eens ernstig geprobeerd. Zij toonde echter geen spoor van verlegenheid. 't Was ook duidelijk, dat zij niet wist, wat er gebeurd was, maar zoo zij al eenigerlei opwinding gevoelde, haar houding had zij volkomen in bedwang. En in die houding lag een zekere bestudeerde minachting, die Carrington feller wondde, dan zelfs scheldwoorden hadden kunnen doen. Tegelijkertijd nam zij een air van onverschilligheid aan, alsof zij, hoe verbazingwekkend 't geval ook was, wel eigener en belangrijker dingen aan 't hoofd had.

„Ik heb in hoofdzaak uw mededeelingen opgevangen," zei ze, „dus u kunt u de moeite van 't herhalen besparen. 't Is alles bij elkaar genomen nogal grappig, — tenminste ik denk, dat 't den menschen in de stad gelegenheid zal geven om eens flink te lachen over mij en mijn huisgenooten."

Carrington bracht stamelend een paar woorden uit, waarnaar zij in 't geheel niet luisterde. Zij had een armband in de hand, het kerstgeschenk, dat hij haar gegeven had, en zij wierp 't sieraad met een achteloos gebaar op een bloementafeltje, dat tegen den gangmuur stond. „'t Zal misschien beter zijn; dat u dit aan den rechtmatigen eigenaar teruggeeft," zei ze, een geeuw onderdrukkend. Toen ging zij de trap op, langzaam en gracieus, alsof hij niet meer bestond.

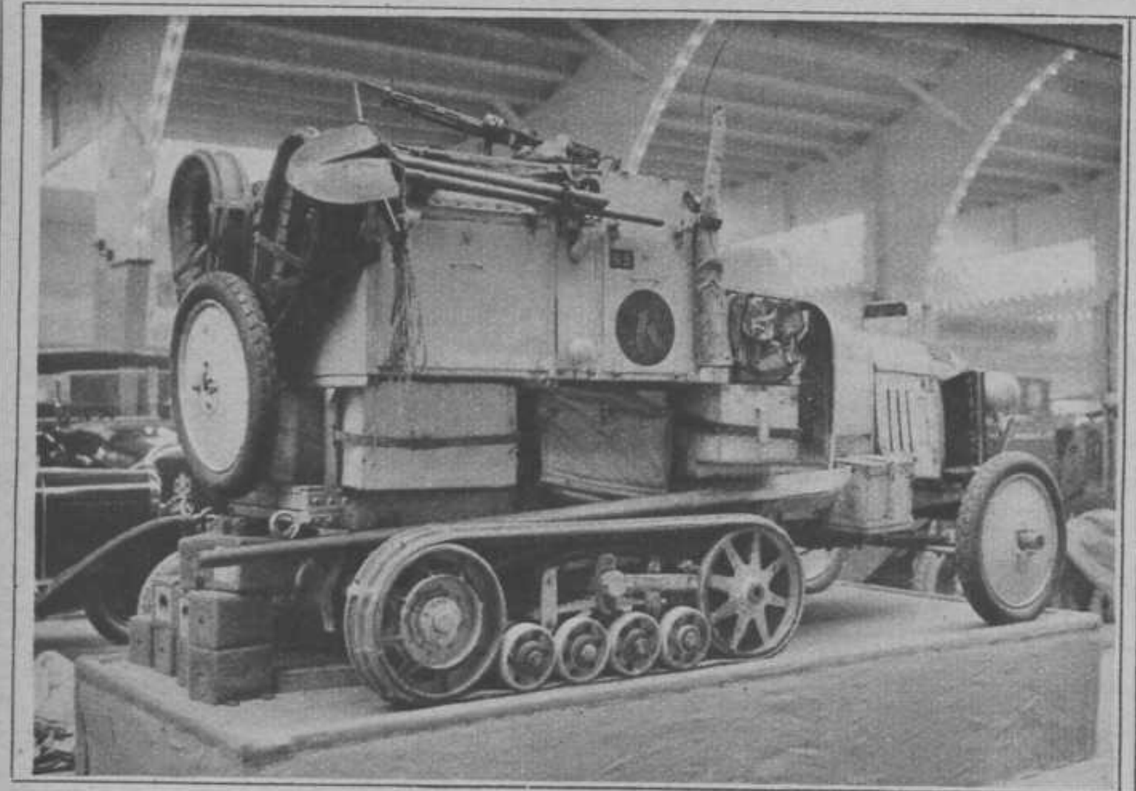
Carrington stond naar den armband te kijken, alsof 't een zonderling dier was, dat hij nog nooit gezien had. Ja, ging 't door zijn hersenen, hij had 't gedeeltelijk met valsch en gestolen geld betaald. 't Was wezenlijk, zooals ze zei, er was iets grappigs in. Eindelijk, met een werktuigelijke beweging, liet hij 't ding in zijn jaszak vallen; hij liep langzaam de gang uit, nam zijn hoed en verliet 't huis, voortloopend als in een droom.

Hij bleef zoo loopen. Hij had maar een vaag en verward besef van het gebeurde; alles leek hem monsterachtig onwerkelijk, en 't was hem als had hij een afschuwelijke nachtmerrie doorleefd. Hij zou alles willen geven om den blik te vergeten, waarmee mijnheer Sterk hem had aangezien. En daar bot overheen zijn ontmoeting met Dora.... Hij moest zichzelf meester worden, kalm en koel zijn.... De eerste vuurproef was voorbij, — maar hij stond nog pas aan het begin. Straks zou ook Jeanne Barlow 't weten, — en Robert, — en de heele stad. Hij moest vast staan en het trotseeren, het gegrinnik, den spot en de minachting. En als dat allemaal voorbij was bléef nog zijn eigen oordeel over zichzelf....

Dora! Wat een openbaring was haar houding geweest:. of eigenlijk — had hij 't niet reeds lang verwacht? Zou er wel een tweede voorbeeld van bestaan, dat een man zóó krankzinnig blind zijn leven bedierf om zóó'n hersenschim? Natuurlijk — noch zij, noch haar vader had ooit eenige achting voor hem gevoeld.... Zij respecteerden alleen zijn gewaanden rijkdom! En zoo was 't met allemaal, al zijn nieuwe, deftige vrienden. Had hij 't niet altijd gevoeld — maar dat besef met geweld onderdrukt?

Maar hij had geen recht om te klagen. Hij kreeg zijn verdiende deel. Ook al zou armoede op zichzelf voor Dora geen verschil maken — zijn geval was er niet eens een van fatsoenlijke armoede. De groote liefde van een groote ziel zou noodig zijn, om te besluieren, wat hij gedaan had; en nooit had hij zich de waarheid ontveinsd, dat er in Dora niet veel te bespeuren was van zielegrootheid. Gelukkig, dat er eigenlijk nog niets tusschen hen bestaan had.... dat hij in *die* laagheid tenminste niet vervallen was!

Natuurlijk had hij afgedaan met de bank, en met Malden.... of liever, zij hadden afgedaan met hèm. Misschien zou hij gearresteerd worden, wegens 't vervreemden van gevonden geld.. 't kon hem niet eens veel schelen. De heer Sterk was nu stellig zijn verwoede vijand. Hij zou niet makkelijk een andere betrekking vinden, — want hij zou de

TWEE MERKWAARDIGHEDEN VAN DE AUTOMOBIELEN-TENTOONSTELLING TE AMSTERDAM.
Links: een der Citroën-auto's, die de Sahara hebben doorkruist, staat tentoongesteld in den toestand, waarin zij verkeerde na voltooiing der reis. Over dien woestijntocht deden de auto's 21 dagen; de ouderwetsche kameelen hebben er 8 à 10 maanden voor noodig! — Rechts: een „Indian" met Indianen.

bank te Malden moeten noemen. Misschien zou 't het beste zijn ver weg te trekken en 't met heel ander werk te probeeren. Hij had nu zijn lesje gehad....

Eerst toen hij den langen steenen muur en het spitse dak van het „zomerhuisje" zwart opsteken zag tegen den sterrenhemel, besefte Carrington, hoe ver zijn voortdwalende schreden hem geleid hadden. Evenals op dien anderen gedenkwaardigen avond, die nu zoo diep in 't verleden scheen te liggen, had hij onwillekeurig den weg gevolgd, dien hij dikwijls nam, de richting uit van de groententuinen. Hij stond op het kruispunt van twee wegen, waar de „villa van den ouden heer Walker", nu Malling's woning, op een der hoeken lag.

„Drommels," mompelde hij, „ik heb meer dan een uur geloopen! 't Moet al over tienen zijn. Als Burke maar niet denkt, dat ik er tusschen uit getrokken ben. Hoe kom ik in 's hemels naam hier!"

't Was niet zoo zonderling, dat hij ongemerkt een welbekenden, graag begonnen weg bewandeld had, wijl hij die volgen kon zonder op te letten en er dus, half onbewust, door gewoonte op voortgeleid werd. En toch werd Carrington zich plotseling bewust van een onverklaarbaar gevoel, als was hij door de een of andere geheimzinnige kracht daarheen *getrokken*. Niet alleen maar naar deze streek, maar naar een bepaald punt — het zomerhuisje. Terwijl hij daar stond, werd hij overmeesterd door een niet te verklaren maar machtig verlangen om den muur te beklimmen en het huisje binnen te gaan. Een verlangen, verwant met den dwingenden drang, dien hij in zijn jongensjaren meermalen ondervonden had, om zonder aanleiding of reden 't een of ander voorwerp aan te raken, — een drang, die hem er eens toe had genoopt, midden in den nacht af te dalen naar den kelder, om daar een bepaalden, vooruitstekenden steen in den muur aan te raken. En op weg naar en van school had 't hem gedreven om steeds op bepaalde kuilen en spleten in het plaveisel te trappen, of al gaande alle putdeksels te betreden.... (Wordt vervolgd.)

SPROT!
Een aardig kiekje uit Brightlingsea, aan de kust van Essex (Engeland). Daar is men specialiteit in 't inzouten en kruiden van sprot, volgens een geheim recept. Van hier uit worden de kleine vischjes in groote hoeveelheden de wereld rond gezonden. — Een visscher brengt een mand fijne sprot van de kust aan.

BIJ DE PLATEN

Er is wel groote verscheidenheid in het viertal platen op de middenpagina's. Ieder voor zich brengt 'n aardig tafereel in beeld. Daar is vooreerst het straattooneeltje in Napels, frisch en vroolijk als de Napolitanen zelf. Plagerig roepen ze elkaar hun schertswoorden toe, helder klatert hun lach door de zonnige straat, die vol hangt van ooftgeuren.

Heel rustig is, daarbij vergeleken, het volgend schilderij, dat ons eeuwen terugplaatst in de verbeelding, om ons iets te laten zien, wat ook nu nog alledaagsch is: het „aanteekenen" van twee jonge menschen, die bruid en bruidegom gaan worden.

Dan op eenmaal maken we 'n stukje landleven mee: het binnenvoeren der uitgespannen werkpaarden in den stal. Het hooi ruikend trappelen ze van ongeduld om binnen te komen en na den zwaren dag te genieten van rust en versch voedsel.

Ten slotte 'n mooie teekening van Termeulen, een Hollandschen kunstenaar, die zoo dikwijls in de schapen een dankbaar onderwerp heeft gevonden, Er zit stemming en leven in dit eenvoudige stukje dat zoo echt een deel van het karakteristieke Hollandsche landschap met zijn rustige stoffeering weergeeft.

DE ONTPLOFFING IN DE BUSKRUITFABRIEK „DE KRIJGSMAN" TE MUIDEN.
De slag werd tot in Amsterdam en Hoorn waargenomen, de roode gloed was in verren omtrek zichtbaar. De doelmatige bouw der fabriek echter voorkwam een groote ramp: alleen 't gebouwtje, waar de explosie plaats had is vernield, terwijl van een dijkwachtershuisje de kap is weggeslagen.

FOTO'S VAN SICILIË

II. CATANIA.

Catania is een andere schoone stad van Sicilië, prachtig gelegen aan de zee met mooie haven. Vooral bezienswaardig is de Kathedraal en het oude Benedictijnenklooster, waarvan wij afbeeldingen geven.

Van Catania uit gaat een spoorweg den Etna op, en voert in zes uur tijds rondom den berg, verschillende welvarende dorpen bedienend, maar vooral gebruikt door touristen, in groote meerderheid Amerikanen en Engelschen. De spoorweg geeft een schitterend uitzicht op de verschillende kleine steden en dorpen, die in de laatste maanden in Italië en elders door een ieder genoemd worden, daar ze door de voortsnellende lava, uit nieuwe kraters van den Etna ontsproten, bedreigd werden. Op 't oogenblik is de Etna weer rustig, maar steeds ziet men tusschen de sneeuw van den bergkruin een dichte zwarte rookkolom opstijgen, die een wolk vormt in de lucht. Heerlijk vruchtbaar zijn de streken rondom den Etna, vruchtbaar gemaakt door de dikke laag lava, die zich in den loop der eeuwen heeft opgehoopt. Een weinig koren, veel wijn, vruchten, zooals oranjeappelen en citroenen, vijgen enz. worden er verbouwd, en de wijn van deze streken heeft een bizonderen smaak dien men een lavasmaak zou kunnen noemen. Het schoonste jaargetijde is Januari en Februari, maar ook in de „koude" maanden heerscht er een zachte temperatuur, die midden op den dag stijgt tot een gewone zomerwarmte.

Sicilië is in menig opzicht een door den Schepper der natuur bevoorrecht land!

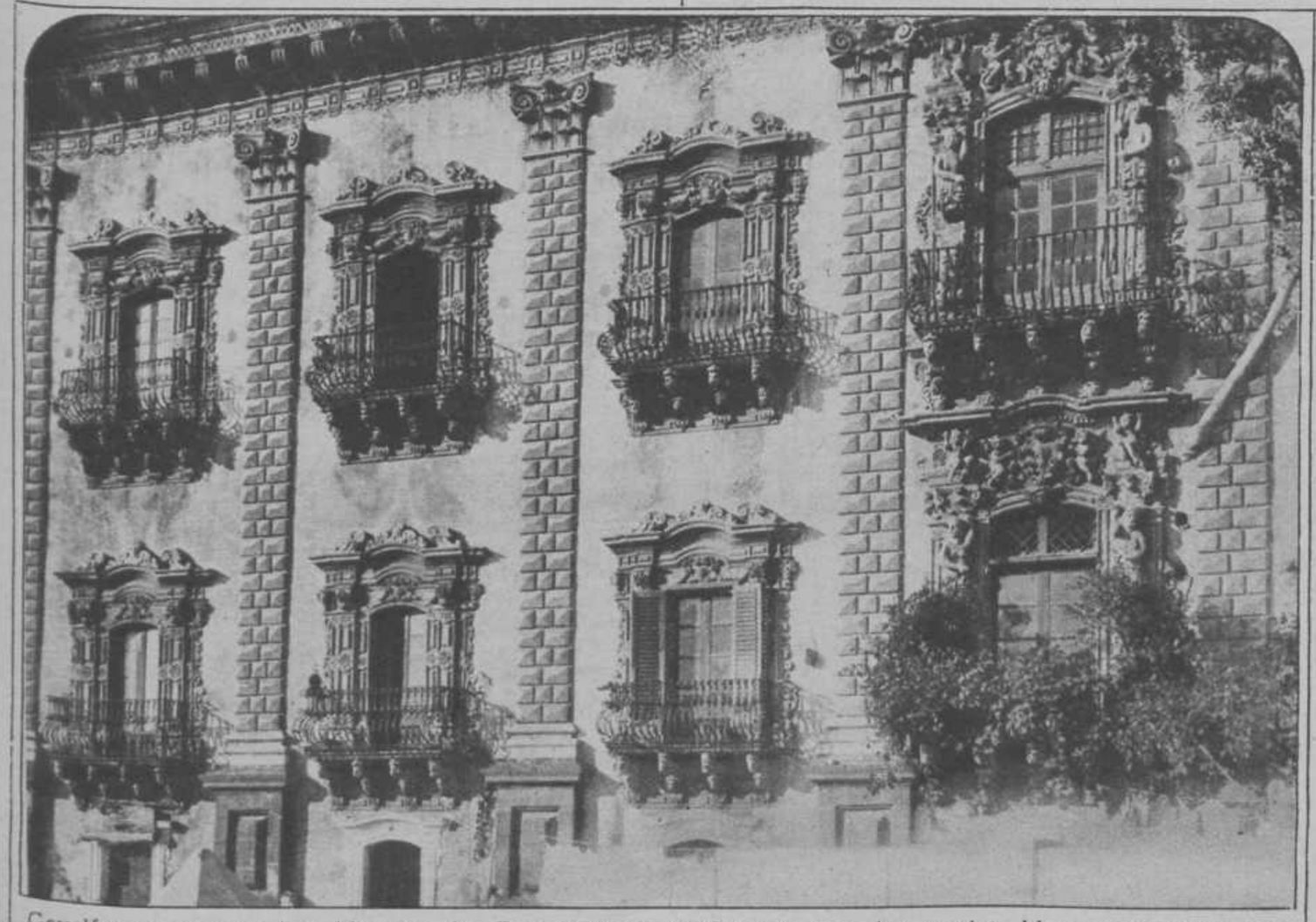

De Kathedraal te Catania. Dit prachtige bouwwerk staat aan het „Olifantsplein," aldus genoemd naar een antieken uit lava gehouwen olifant (op de foto rechts), die een Egyptische graniet-obelisk draagt. De Kathedraal is in de elfde eeuw gebouwd, maar werd later tweemaal door aardbevingen geteisterd.

HET TEEDERE VROUWENHART!

Naar t Engelsch door Ita Mol

Jack Crew en zijn zuster Alice dineerden bij Tony Heath en zijn vrouw. 't Was 'n zoele Juliavond en de ramen van de eetkamer, uitziend op 'n rustig-voornaam Londensch plein, stonden wijd open.

Gevelfragment van het klooster der Benedictijnen te Catania, een der mooiste kloostergebouwen van Europa. De lijsten en zuilen, de balcons en raamomlijstingen zijn met echt Italiaansche pracht en groote zorgvuldigheid uitgevoerd.

Mevrouw Heath was 'n knappe, vriendelijke jonge vrouw, die zich aardig wist te kleeden en aardig te bewegen. Ze was 'n uitstekende moeder voor haar drie kinderen en haar man aanbad haar. Tegenover hem en alle andere mannen, nam ze 'n houding aan van toegevende moederlijkheid, die haar zeer populair maakte.

Alice Crew was een en twintig, klein, donker, met groote, lieve bruine oogen en 'n levendig gezichtje. Ze ging naar alle romantische drama's, verslond avontuurlijke novellen en klaagde voortdurend over de saaiheid en eentonigheid van 't moderne leven. Ze had juist weer haar geliefkoosd onderwerp ter sprake gebracht.

„Nooit gebeurt er eens iets," zei ze ontevreden. „Ik ga iederen dag paardrijden, maar Daisy gaat *nooit* eens op hol! 't Is toch niet meer dan haar plicht om 't te doen; ik moet toch eens wàt meemaken!"

„Mijn paard ging eens op hol," zei mevrouw Heath, „en de bakkersjongen hield 't tegen. Ik gaf hem 'n tientje en Tony was er erg boos om!"

„Ik wist toevallig hoe 't kwam," zei Tony Heath, 'n flink, door de zon gebruind man van ongeveer vijf en dertig. „Molly's paard was in de buurt van zijn vroegeren stal gekomen en begon te galoppeeren!"

„'t Leven is akelig prozaïsch!" zuchtte Alice, 'n perzik etend. „Weet u, verleden jaar werd er bij ons ingebroken, maar inplaats van 'n knappe, interessante, welopgevoede inbreker, was 't...."

„Wat 'n kind!" mompelde haar broer. Hij was negen en twintig, sportlievend en tot zijn zusters voortdurende ergernis, hopeloos onromantisch.

„'t Was 'n afschuwelijke, ordinaire man met 'n vuurrood gezicht!" zei Alice.

„En 'n rooden tong!" zei Jack.

„Ik denk 'n school voor inbrekers op te richten," zei Heath nadenkend; „ze missen namelijk alle artistiek gevoel."

„Je lacht me uit, Tony," zei Alice verwijtend.

Mevrouw Heath lachte, stond op en wenkte haar vriendin. „Mannen zijn vreeselijke, laag bij den grondsche wezens," merkte ze op, „ze hebben geen verbeeldingskracht. Maar laten we onszelf niet langer met hen kwellen!"

Ze gingen de kamer uit en de twee laag-bij-den-grondsche wezens staken 'n sigaar op.

Toen, tien minuten later, Jack Crew zijn zuster opzocht in de huiskamer, vond hij de twee dames in druk gesprek over de laatste portretten der Heath-baby's.

„Tony is in zijn kamer, hij zoekt 'n boek voor me," zei Jack terwijl hij ging zitten. „Wil je niet wat voor ons zingen, Molly?"

Mevrouw Heath ging voor de piano zitten en zichzelf accompagneerend, zong ze 'n ouderwetsch wiegeliedje met werkelijk gevoel. Haar toehoorders vroegen haar nog 'n lied en ze gaf 'n Engelsche ballade. Maar aan 't eind daarvan keerde ze zich op haar pianokrukje om en vroeg verbaasd: „Wat is er met Tony gebeurd?"

Maar op 't zelfde oogenblik klonk de stem van haar man uit de eetkamer: „Jack! Kom hier.... dadelijk!"

Er was 'n dringende toon in zijn stem. Zijn vrouw en Alice volgden Jack naar de eetkamer, waar ze als versteend op den drempel bleven staan. Heath knielde op den grond, worstelend met 'n man. Hij keerde zijn opgewonden gezicht naar Crew.

„Kom hier en help me hem vasthouden," hijgde hij; „de schurk vecht als 'n wilde kat!"

Crew stormde naar voren, maar de man op den vloer, ziende, dat er 'n tweede kwam, gaf zich plotseling gewonnen.

„Houdt maar op," zei hij. „Ik zie, dat ik verloren ben."

Heath sprong op en trok zijn boord en overhemd recht. Hij wendde zich tot zijn vrouw en Alice, die bewegingloos op den drempel stonden.

„Daar *is* je inbreker," zei hij zegevierend. „Ik ben natuurlijk geen deskundige, maar hij schijnt toch wel van 't goede soort."

Ze keken allemaal naar den inbreker, die langzaam opstond. 't Was 'n jonge man van ongeveer drie en twintig jaar en zeker was zijn verschijning opmerkelijk genoeg voor iemand van zijn

STRAATTOONEEL TE NAPELS. Naar de schilderij van J. Barison.

VOOR DEN GROOTEN STAP. Naar de schilderij van C. Probst.

THUIS. Naar de schilderij van Jul. Blaas.

SCHAPEN. Naar een teekening van F. Termeulen.

soort. Hij had 'n smal, goedgeschoren gezicht, mooi krullend haar en nogal opvallende blauwe oogen. Zijn pak was versleten maar netjes, zijn schoenen vol barsten waren blinkend gepoetst. Hij droeg 'n fel rooden zakdoek om zijn hals. Tegen den muur leunend, keek hij van den een naar den ander.

„Ik kwam hier voorbij met 't boek," zei Heath, „en ik dacht, dat ik iets hoorde. Toen ik binnen kwam, was deze heer juist door 't venster naar binnen geklommen en bekeek met werkelijk groote belangstelling ons tafelzilver. Natuurlijk hadden we de ramen niet open moeten laten, maar...."

„Hij had je wel iets kunnen doen, Tony," zei mevrouw Heath zenuwachtig.

De dief keek naar Alice's lief opgewonden gezichtje. Heath glimlachte.

„Voor ik de politie opbel," zei hij, „wil jij zeker 'n gesprek van 'n paar minuten hebben, met 'n zoo interessant beoefenaar van 't romantische beroep: inbreker."

„Tony, weet je zeker, dat hij je niet gewond heeft," zei mevrouw Heath zijn arm vattend.

„Gewond?" De dief lachte kort.

„Ik kan geen vlieg kwaad doen: ik heb er niet de kracht toe!" Zijn stem was zeker niet die van 'n *on*opgevoed man.

Jack Crew, die hem met groote belangstelling had aangekeken, zei spottend: „Zeker hooger onderwijs genoten, niet?"

De inbreker keek somber en gaf geen antwoord.

„Misschien is mijnheer van adel? Graaf of Hertog?" zei Heath.

Maar de spotternij had geen invloed op 't slachtoffer, dat hen met 'n ellendigen, afwezigen blik aankeek. Toen zei hij, heel nederig:

„Mag ik gaan zitten?"

„Zeker, uwe Hoogheid?" zei Heath.

„Niet doen, Tony," fluisterde zijn vrouw. „Hij is zoo jong en hij ziet er zoo ziek uit. Dit is zeker zijn eerste poging tot inbraak."

„Vraag 't hem," zei Heath, en tot de andere dame: „Alice, dit is 'n kans, die je niet moogt laten voorbij gaan!"

„'n Echte, levende, heer-inbreker!" grinnikte haar broer.

Alice kleurde onder hun gespot. Ze ging naar den inbreker toe, die in 'n stoel hing en naar 't karpet keek.

„Is dit je eerste poging tot inbraak?" vroeg ze vriendelijk, maar er kwam geen antwoord.

„Spreek op, majesteit," zei Heath aanmoedigend: „we zullen je niet opeten!"

„Ik.... ik wilde niet inbreken," zei de jongen met heesche stem.

„O, maar dat veronderstelden we ook niet!" zei Heath. „Je kwam natuurlijk 'n praatje maken en 'n sigaar rooken! En zoo'n ongewone manier van binnen komen is juist zoo heerlijk origineel!"

„En zoo vriendelijk tegenover de meid," zei Jack.

„Laat hem nu ook wat zeggen," zei mevrouw Heath verwijtend.

„Waar is jullie eergevoel?" vroeg Alice verontwaardigd. „Hij is nu de zwakste en hij heeft nog geen woord kunnen zeggen."

„Ik belet 't hem niet," zei Heath zich in 'n leunstoel zettend. Hij stak 'n cigarette op.

„Vertel ons, wat je deed," zei Alice overredend.

„Je behoeft niet te luisteren naar wat *zij* zeggen," verzekerde mevrouw Heath hem zacht.

De jongen keek op naar zijn twee mooie verdedigsters.

„Ik.. ik kwam voorbij" stamelde hij... „en 't raam stond open, ik zag de tafel, en.. en.."

Mevrouw Heath ging terug naar den jongen man en legde zachtjes haar hand op zijn schouder. Hij zat nog steeds met verborgen gezicht in 'n houding van wanhoop.

„Je krijgt wat te eten," zei ze met bevende stem; „en we zullen de politie er buiten laten. Wees niet bang voor ons."

„Wat denk jij ervan?" fluisterde Jack tegen Heath. Deze haalde zijn schouders op. „Ik weet 't niet," zei hij. „Natuurlijk moeten ze hun zin hebben."

Alice kwam terug met 'n blad vol opgehoopte schaaltjes en de bezoeker — want 't was nu niet mogelijk hem 'n anderen naam te geven — ging aan tafel zitten. De twee vrouwen verzorgden hem. Heath keek er naar met verbeten woede en maakte nu en dan opmerkingen, die noch zijn vrouw noch Alice noodig vond te beantwoorden. Jack Crew kon zijn oogen niet van den man afwenden. In zijn weelderig leven had hij nooit 'n man zóó zien eten. 't Was geen aanlokkelijk gezicht, maar sterven van honger is ook geen aanlokkelijk feit. Toen hij 'n halve pastei, 'n half brood, 'n pond kaas en twee glazen melk in stilte verorberd had, stond Heath op en met 'n gebaar van eerbied bood hij den jongen man 'n cigarette aan. Hij weigerde met 'n enkele hoofdbeweging en achterdochtigen blik.

„Je behoeft niet bang voor hem te zijn," zei mevrouw Heath, die den blik opmerkte. „Hij schaamt zich, dat hij zoo hard voor je geweest is! Is 't niet, Tony?"

Heath stak zelf 'n cigarette op en antwoordde niet.

„Waarom ben je zoo arm? Kun je geen werk krijgen," vroeg Allice.

„'t Is erg moeilijk.... en ik ben ziek geweest en ben m'n betrekking kwijt geraakt. Ik kwam naar Londen om werk te zoeken. Als ik terug kon gaan naar Southampton...."

„Woonde je daar?"

„Ja, juffrouw."

Mevrouw Heath ging naar haar man en fluisterde met hem. Hij nam 'n paar bankbiljetten uit zijn portefeuille en gaf ze haar. Ze ging weer naar den jongen.

„Hier is geld voor de reis," zei ze, „en voor 'n nachtverblijf. 't Was 'n geluk voor je, dat je in 'n huis kwam, waar vrouwen zijn! Ik zal je uitlaten."

Zij en Alice gingen met hem mee. Langen tijd heerschte er stilte tusschen de beide mannen. Heath keek treurig naar 't leege pasteischaaltje.

„Ik ben dol op pastei bij m'n ontbijt," zuchtte hij.

Tante Mijntje; rechts haar ezeltje.

Met z'n tweeën op weg om te venten.

Kleine Pio, zijn gebedje stamelend.

Bruid en Bruidegom.

„Onze Trui" met den hit.

Kiekjes uit het woonwagenkamp te Breda,

afbeeldende een aantal bewoners in hun leven en streven, ook in verband met het bloeiende woonwagen-liefdewerk.

De vroolijke jeugd voor het kerkje.

Het woonwagenkerkje, waar iederen Zondag voor de bewoners van het kamp de H. Mis wordt opgedragen.

„Koperen Ko."

„De tafel is niet veel waard, beste jongen," zei Heath. „Bovendien, de moeilijkheid om 'm mee te sleepen...."

De blik van zijn vrouw deed hem zwijgen.

De gevangene ging aarzelend voort, kijkend naar Allice's vriendelijk gezicht.

„Ik hoopte dat er iets te eten zou zijn en" — zijn stem daalde tot 'n heesch gefluister — „ik.... ik heb in twee dagen geen eten gehad!"

Hij verborg zijn gezicht in zijn handen en in de nu volgende stilte hoorden zij hem snikken.

Molly Heath, haar lief gezicht bleek en haar oogen vol tranen, keerde zich tot haar man.

„Tony, hij heeft honger! Goddank, dat je de politie nog niet hebt opgebeld! We moeten wat voedsel voor hem halen! Zeg aan de meid...."

„M'n beste Molly," Heath lachte, maar zijn stem klonk toornig, „je zult toch niet beweren, dat je den man gelooft. Ik ga...."

Alice hield hem tegen, haar oogen fonkelden van drift in haar wit gezicht.

„Je wilt hem in de gevangenis brengen, omdat hij in je huis klom om zichzelf van den hongerdood te redden? En je noemt jezelf 'n man?" Ze wendde zich tot mevrouw Heath. „Ik zal wat voedsel voor hem halen, Molly," zei ze en ging weg.

DE BOKKINGROOKERIJ TE MONNIKENDAM.

De Noordwesterstorm had Monnikendam onder water gezet, werd ons bericht. Onze fotograaf toog er heen, maar de overstrooming had niet zóódanigen omvang, dat 't het fotografeeren waardig bleek. De bokkingrookerij echter, een bedrijf, dáár en in menige andere Zuiderzeeplaats zoo belangrijk, gaf stof voor onderstaande reeks interessante foto's.

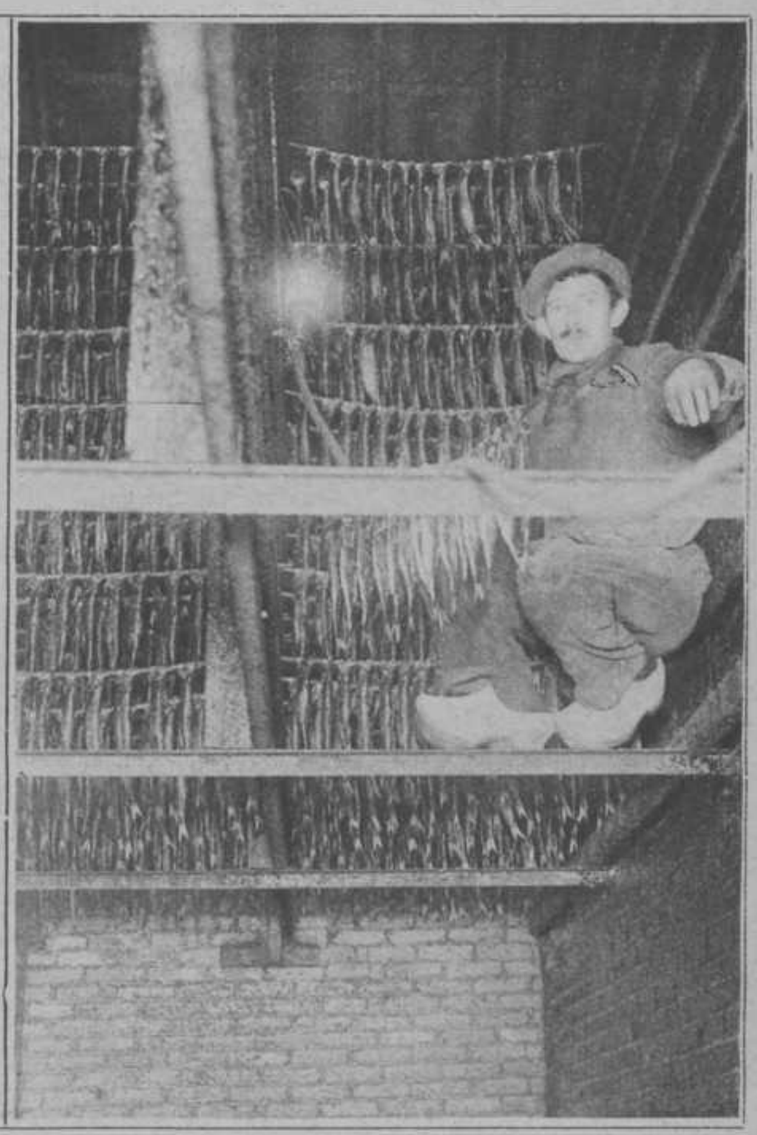

Het schoonmaken van makreelen.

De visschen worden aan de „speeten" geregen.

Links: Gezicht op de „hangen" (rookhokken), waar de visschen het rookingsproces ondergaan. De makreelen worden opgehangen (foto rechts) boven in de hangen; op den vloer worden vier vuurtjes gestookt, met zaagsel en houtafval van de klompenmakers, — alles vochtig, zoodat zich flink wat rook ontwikkelt.

De bokkingen worden na het rooken van de speeten afgestreken.

Het speeten van sprot.

„Ik heb nooit iemand zóó zien eten," zei Jack met nadruk. „Hij loog niet. 't Spijt me werkelijk, dat ik 'm eerst niet vertrouwde."

Heath zei niets, maar rookte nadenkend.

Toen kwamen de twee vrouwen terug. Mevrouw Heath stak haar arm door dien van haar man

„Paste 't hem?" vroeg hij met belangstelling

„Maar hoe weet je, dat ik 't hem gegeven heb?"

„Ik ben zeven jaar getrouwd!"

„'t Is je oude maar, lieve," pleitte zij.

„Ik heb geen oud," protesteerde hij.

„Maar.... je zei gisteren, dat je 'n nieuw noodig had. Ik moest 't hem geven!"

„'t Was 'n echte heer," zei Alice. „En hij was zoo dankbaar! Hij had tranen in zijn oogen!"

„Dat verbaast me niets: ik zag, hoeveel mosterd je hem gaf, meisje lief!" lachte haar broer.

„En dan te denken, dat jullie, vreeselijke, hartelooze mannen hem aan de politie zouden hebben overgeleverd, hongerig en ziek als hij was! Ik ben blij, dat ik geen man ben!"

„Ja, we zijn te beklagen," zei Heath.

„Ik vind je werkelijk onmenschelijk Tony!" zei Alice driftig. Ze was erg opgewonden en 't kostte Molly veel moeite haar te kalmeeren. Toen dit gebeurd was en de vrede weer hersteld, wilde 't viertal terug gaan naar de huiskamer om bridge te spelen. Maar de meid verscheen, erg verschrikt en ze zagen tot hun verbazing, dat ze gevolgd werd door 'n politieagent en 'n zeer opgewonden man in avondcostuum.

„Spijt me u te storen, mijnheer," zei de agent beleefd, „maar we zoeken 'n man, die kort geleden op dit plein gezien is. We maken al meer dan 'n uur jacht op hem, mijnheer. 'n Lange, blonde, nogal knappe jongen. We hoorden dat er iemand dit venster in geklommen is."

Mevrouw Heath en Alice keken elkaar verschrikt aan.

„Dat is zoo; hij klom door 't raam," zei Heath; „maar hij is er niet meer. Hij ging 'n kwartier geleden weg."

De andere man hief 'n gehuil van woede aan en trok den agent bij zijn arm.

„Waarom liet je 'm gaan, ezel?" vroeg hij, „maar ik *zal* 'm hebben! Kom.... we moeten gaan. Welken kant ging hij op? Hij moet betalen, of ik wurg 'm!"

„Wat heeft de man gedaan?" vroeg Heath. Ze hielden allemaal hun adem in.

„Dezen keer niets bijzonders, mijnheer, maar hij heeft pas gezeten wegens inbraak. Handige jongen, mijnheer Dick!"

„Hij was flauw van honger, toen hij hier vanavond kwam!" zei Alice aarzelend. De agent grinnekte. Maar de andere man kreeg weer 'n aanval van woede en ze wachtten af, tot zijn woordenvloed zou ophouden.

„Mijnheer is 'n beetje driftig," zei de agent verontschuldigend. „Ziet u, Dick kwam 'n uur geleden mijnheer's restaurant binnen en at 'n groote hoeveelheid, 'n portie voor ongeveer vijf personen, denk ik en liep toen weg zonder betalen! Welken kant ging hij op, mijnheer?"

„Rechtsaf, naar de brug!" zei Alice.

De booze restauratie-houder sleepte den agent mee.

„Hij ging links af!" fluisterde Alice flauwtjes.

Er volgde 'n pijnlijke stilte. Molly bespiedde nogal verlegen haar ma's gezicht en scheen verlicht, toen hij glimlachte.

„Ik zal dien jongen vinden en 't hem voorstellen," zei hij.

„Wat voorstellen, Tony?"

„De betrekking van hoofdonderwijzer."

„Tony! Wat bedoel je?"

„Hoofdonderwijzer! Wáár man?" vroeg Jack.

Heath lachte en keek naar Alice's beschaamd gezichtje.

„In mijn school voor inbrekers!" zei hij.

HET KOMPAS

Klaas van den Lagenhof was naar stad getrokken, om bij zijn advocaat een zaak mondeling af te doen, die hij liever niet schriftelijk behandelde. Eigenlijk deed Klaas graag alles mondeling af, want hij kon best 'n brief schrijven, maar 't viel hem altijd moeilijk zijn eigen schrift te ontcijferen.

Met zijn advocaat, die een proces voor hem onderhanden had, kwam hij spoedig klaar. De hooggeleerde heer bewees met een vloed van verbluffende argumenten, dat het proces nog hoogstens één of twee jaar duren kon en Klaas ging heen in de overtuiging, dat zijn belangen uitstekend bezorgd waren.

Hij wandelde op zijn gemak de stad door, vol bewondering voor de winkelétalages. Bij de uitstalling van een opticien bleef hij lang staan. Die wonderlijke instrumenten met hun vreemde namen boezemden hem diep ontzag in. Vooral werd zijn oog getrokken door een ding, dat er uitzag als 'n horloge en toch blijkbaar iets anders moest zijn. Er lag een kaartje bij, met in sierlijke letters het volgende opschrift:

„Zekerheidskompas. Stelt in staat op ieder uur van dag en nacht den juisten weg te vinden. Weigert nooit! Verdwalen uitgesloten! Onontbeerlijk voor iedereen. Prijs slechts 5 gulden."

„Sapperdekrieki," mompelde Klaas, „dat is nou krek iets voor mij. 't Is bij ons buiten zoo donker 's avonds en als iedereen zoo'n ding moet hebben, dan zeker ik."

En hij stapte den winkel binnen en vroeg „zoo'n ding met glas d'r op, zoo'n wegwijzer, je weet wel."

De bediende was uitermate vriendelijk en gaf hem er nog een „gebruiksaanwijzing" bij, in vier talen gesteld, „waarin u al 't mogelijke over het gebruik van het instrument lezen kunt."

Toen wandelde Klaas van den Lagenhof naar het station en spoorde naar zijn dorp terug.

Denzelfden avond nog zat hij in „De roode Ezel" om zijn koop te laten bewonderen. De boeren waren allemaal vol belangstelling in het fijne instrument en Klaas beloonde dat met 'n paar rondjes. Er werd stevig gedronken dien avond en de kleine kamer stond vol rook.

Eindelijk kreeg de een na den ander slaap en verdween in den donkeren avond.

Alleen Klaas bleef nog lang zitten. 't Was te laat om nog bijtijds thuis te komen en dus zou Bet hem toch niet sparen. Om moed te verzamelen tegen den geduchten vrouwelijken aanval dronk hij nog 'n paar borrels en zakte dan af.

't Viel hem niet mee, toen hij buiten kwam. Zoolang hij op z'n stoel zat, voelde hij zich nog 'n kraan, maar nu hij met slappe beenen in het donker stond, was al zijn moed en fut verdwenen. Hij had nog juist verstand genoeg om te beseffen, dat de drank weer eens sterker was gebleken dan de boer van den Lagenhof.

't Had geregend en dat maakte zijn gang niet lichter. Telkens gleed hij uit op den vetten grond en zwaaide van links naar rechts om toch maar op de been te blijven. Eén keer mislukte hem dat deerlijk; zijn voeten bleven steken in het diepe, modderige karspoor en zijn bovenlichaam bonsde onzacht tegen den grond. Met moeite krabbelde hij weer overeind; 't had gelukkig niet veel pijn gedaan en zijn brein zelfs 'n klein beetje opgefrischt.

„Sapperdekrieki," mompelde Klaas, „wat is toch 'n mensch, als ie 'n borrel op heeft.... Hik! Nooit van me leven dat tuig nog in me lijf.... En 't is — hik — zoo helsch pikkedonker.... Als dat..dat... kepas niet in m'n zak zat, nou — hik — dan kwam 'k nooit thuis. Nou gaat 't goed — hik — ik voel, dat 't me regelrecht naar huis stuurt...."

En Klaas nam weer 'n aanloop en schoot weer 'n eindje op....

— Tegen zes uur in den morgen, toen de zon al hoog aan den hemel stond, werd Klaas van den Lagenhof wakker. Hij had 'n gevoel, of zijn hoofd vierkant was en 'n zwerm bijen erin rondvloog. Zijn tong kleefde aan het verhemelte en met moeite kreeg hij zijn oogen open.

„Sapperdekrieki, ik ben zoo nat en zoo koud, wat is me nou toch overkomen! Sapperdekrieki, waar lig ik hier?"

Tot zijn verbazing zag Klaas, dat hij in het natte gras lag, aan den kant van een sloot. En langzaam, heel langzaam kwam hij tot bezinning en herinnerde zich het verloop van den nacht.

Nu schoot hem ook de gedachte aan zijn kompas te binnen. Verdraaid ja, 't zat nog in zijn zak.

„Sapperdekrieki!" bulderde hij. „Dat stadsche volk loert er altijd op, ons buitenmenschen te bedriegen! Weigert nooit! Verdwalen uitgesloten! Daar reken je op en dan kom je terecht in de sloot! Zoo'n zwendel, zoo'n afzetterij!"

Grimmig keek hij naar het kompas in zijn hand met den licht schokkenden naald.

„Tuig! ik kan je niet meer zien," huilde Klaas en met 'n plons vloog het mooie, blinkende instrument in het opspattende slootwater.

„Kompas, wàt kompas!" keef zijn vrouw, toen Klaas ontredderd en beschaamd thuiskwam en de schuld gaf aan zijn koopje uit de stad — „je kompas moest in je hersens zitten, als je maar verstand had! En omdat je dat niet hebt, zal ik je kompas zijn, deugniet!"

En wijl de boerin van den Lagenhof niet alleen een pootige, maar ook 'n verstandige vrouw was, hield zij woord en op dat kompas heeft Klaas verder goed gevaren. S.

MARKTDAG IN ZEELAND. *Naar de schilderij van Henri Houben.*

Een stukje typisch Zeeuwsch leven, frisch, hartelijk en poëtisch in schilderij gebracht. Henri Houben is een Vlaming, die reeds als achtjarige knaap begon te schilderen en op negenjarigen leeftijd de Antwerpsche Academie begon te bezoeken. Reeds in 1885 bezocht hij ons land; tijdens den oorlog kwam hij hier weer, en exposeerde te Den Haag, Rotterdam, Tilburg, Breda enz.

AAN ONZE POST-ABONNÉ'S

Wij herinneren er aan, dat de premie-platen voor de post-abonné's *niet* worden verzonden bij het nummer, waarbij de platen behooren. Ze zouden anders *gevouwen* in handen van den abonné komen, en daardoor bijna alle waarde verloren hebben!

Aan het einde van ieder half jaar, (dus nu in April a.s.) worden alle tot dan toe verschenen premieplaten tezamen, goed verpakt, den post-abonné's toegezonden. *De Administratie.*

PATER MAG. A. RIJKEN O.P.,
de „groot-adviseur van katholiek Nederland." is te Huissen overleden, 65 jaar oud.

DE HEER J. MEI
te Hilversum vierde zijn gouden jubilé bij de firma Gebr. v. d. Heijden.

DE HEER W. HABITS
viert 19 Febr. zijn gouden jubilé als lid v.h. Sted. Muz. Corps te Kampen.

HET AFSCHEID VAN HAAR HOLLANDSCHE VRIENDJES
van een Duitsch meisje, dat, te Schijndel verpleegd, naar de Heimat terugkeert.

DE STOOMTRAM PASSEERT MONNIKENDAM.
De conducteur loopt steeds met 'n roode vlag voorop, de tram kruipt voorzichtig door de nauwe straten.

DE BRAND IN HET SS. BURGERSDIJK.
Met een brandende lading tabak en graan in 't ruim (foto hierboven) kwam dit schip te Rotterdam aan.

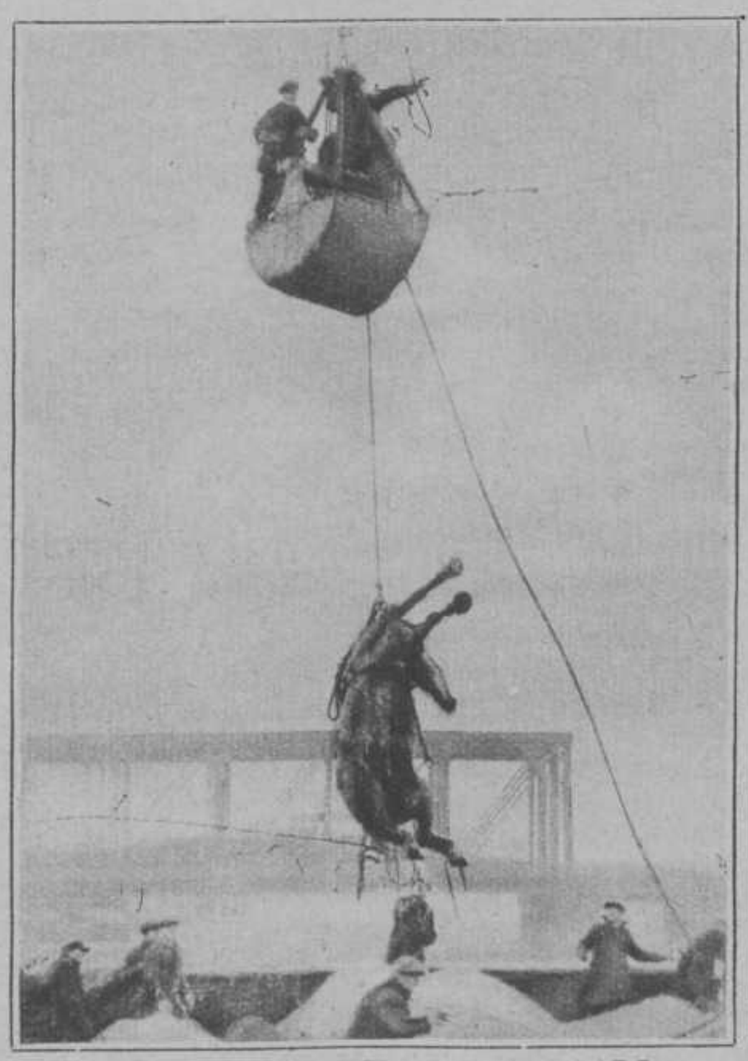
EEN LEGERTJE REUZENSCHILDPADDEN,
in 't ruim van een schip, dat Rotterdam passeerde, met 'n dierentransport voor Hagenbeck.

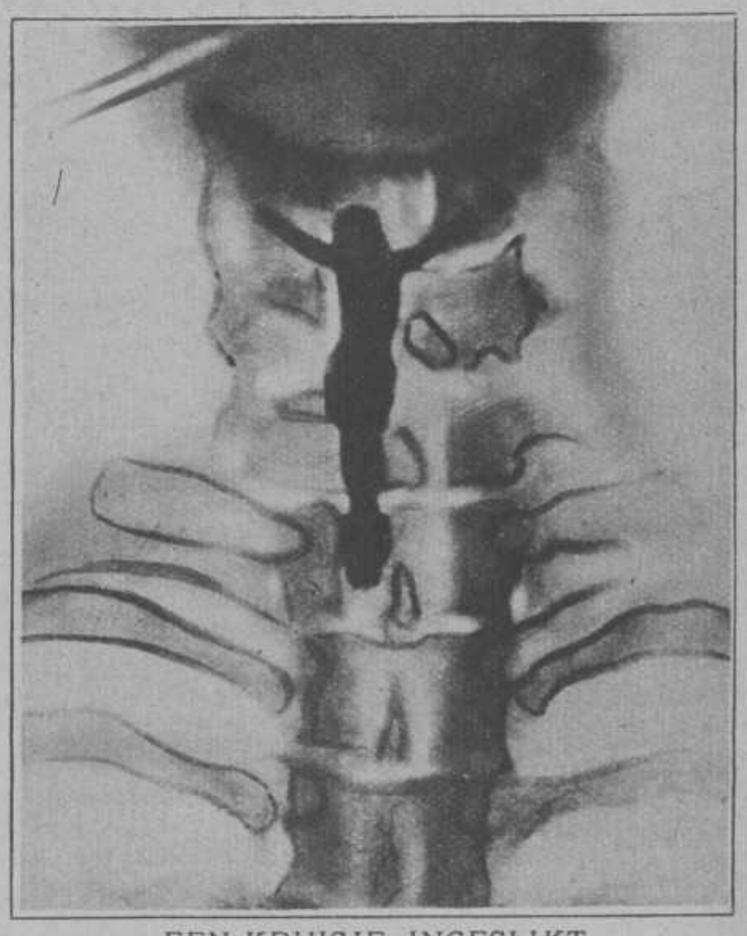
ONDERTEEKENING VAN 'T VRIENDSCHAPSVERBOND
tusschen Italië en Joego-Slavië, waardoor o.a. de Fiume-kwestie is opgelost. Zittend v. l. n. r. : Patsjitsj, Mussolini en Nintsjitsj.

DE REVOLUTIE IN MEXICO.
De Mexicaansche president generaal Obregon, gekiekt bij een inspectie te Irapuato.

REDDING VAN EEN BLIND PAARD,
dat te Boston in 't water was geloopen. Het druipende water vormde ijskegels om 't lichaam van 't arme dier.

EEN KRUISJE, INGESLIKT
door een vrouw te Boston, werd met X-stralen in haar keel ontdekt en kon daarna verwijderd worden.

HERTENJACHT IN CANADA.
Hevige koude en honger drijven de dieren als 't ware in de armen der jagers.

WINTERSPORT IN CANADA.
Een rit met de tobogan — een geliefkoosde Canadeesche wintersport. Snelheid 60 K.M. per uur!

PLAATJE MET PRAATJE.

De „himadenakoeleesche", ook wel genaamd Mahomedaansche vrouwen bedekten tot nog toe hun rozige of moccakleurige gelaatjes onder een vitragegordijntje; het was op doodstraf verboden dit even op te lichten. Nu staat op oplichten altijd een straf, maar de dóódstraf, nee, dat is toch een beetje erg raak, en daarom kuieren bovengenoemde schoonen ('t is slechts een veronderstelling) zoo rustig langs de steegjes en slurfjes van haar mahomedaansche stad.

Maar de Europeesche beschaving (?) is nu al zoo langzamerhand overgewaaid, naar het land van de halve maan; er hebben zich reeds Turksche schoonen (nu zonder vraagteeken) openbaar vertoond zonder het gebruikelijke rolgordijn. Nu ben ik niet zoo thuis in het leven van het grootboek „De Koran", doch op zichzelf genomen zit er veel sympathieks in dat oude voorschrift, en het zou, geloof ik, heusch geen kwaad kunnen als wij die ouwe schoenen eens opraapten, en ze gebruikten als nieuwe. Hoe dikwijls hoor je in den laatsten tijd niet dat een of andere „peuter" (men is er tegenwoordig al vroeg bij) uit jaloezie, een knokpartijtje heeft aangegaan met z'n tegenstander, hetwelk nu juist niet altijd zonder stukken en brokken eindigt. Meestal is de eene partij beursch, de andere helft zeer „zachtzinnig" blauw geslagen.

En alles had kunnen worden voorkomen als zekere jongedame een stuk vitrage voor haar snuitje had gespijkerd!

Geen mensch immers zal het in zijn bol krijgen om ergens naar te kijken, waarvoor hij een pak slaag kan oploopen, en dat hij in iederen winkel voor 60 cent per el geprijsd ziet staan. Nu kost hem de boete een tientje, of nog meer!

Dat er wat op tegen is wil ik graag aannemen, daar zoo'n vrouw haar gordijntje pas mag oplichten als zij getrouwd is, en het dus voor het „sterke" geslacht een soort van loterij wordt.

Daar echter de loterij in Holland verboden is, (zelfs reepen chocolade vallen hieronder) zal zoo'n maatregel nog wel heel wat voeten in de aarde hebben, tenminste.... als het „zwakke" geslacht niet het „sterke" voor is!

Je kan nooit weten, buurvrouw, het is zoo'n rare tijd „teugeswoordig".... En van de mode kun je alles verwachten!

Uw dienstwillige
Louis Quatrebois.

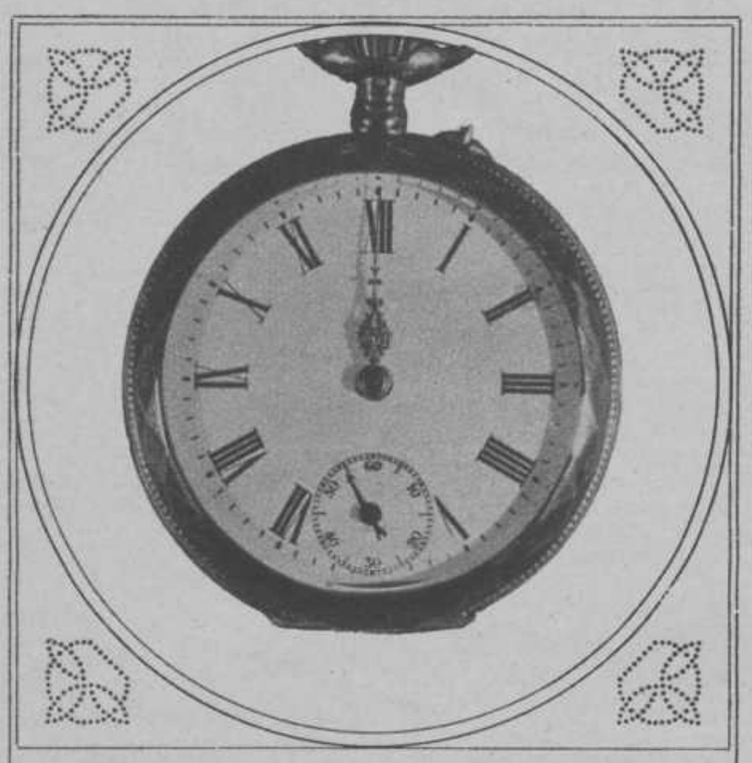
PRIJSREBUS V.

Er waren meerdere oplossingen mogelijk! Wij noemen er slechts eene.

SLAPEN
WIPPEN
WINTER
WAKKER
WERKEN

Na loting ondeer de goede oplossers wonnen de prijzen:

ƒ 25.—: J. H. Weustink, Gr. straat 13, Ootmarsum.
ƒ 10.—: L. Pirottin, Teelingstraat 12, Utrecht.
ƒ 5.—: J. M. H. Merckx, Nassaustraat 13, Helmond.
L. Jacobs, P. Aertszstraat 30, Amsterdam.

WELKE GROEP MENSCH IS TE LEZEN OP DEZE KLOK?

Antwoord: twaalf onderwijzers.

ƒ 2.50: C. v. d. Berg, Lindenplein 7, Noordwijk-Binnen; H. N. v. Geilswijk, Koningstraat 132, Hilversum; J. Jadot, Kremerstraat 25, Bergen op Zoom; W. Koekebakker, Boschlaan 26a, Rotterdam.

Nieuwe rebus in het volgend nummer.

—

ONZE REBUSSEN.

Wij verzoeken onze lezers goede nota te nemen van het volgende:

1. Als bij de opgave inzending *per briefkaart* gevraagd wordt, zijn inzendingen onder couvert ongeldig, behalve *als meerderen* te zamen hun oplossing, *ieder* op een briefkaart-formulier, ter besparing van port, in één couvert verzenden.
2. Bij inzending onder couvert moet op de adreszijde duidelijk de vermelding „Prijsrebus" voorkomen.
3. De Redactie kan niet instaan voor prompte afdoening van correspondentie, die bij rebus-oplossingen wordt ingesloten.
4. Om ruimte te besparen laten wij de namen van hen, die boeken of platen winnen, onvermeld.
5. Alleen een abonné of huisgenoot van een abonné kan een prijs winnen.
6. Over de rebussen kan geen correcpondentie worden gevoerd.

DE CIRKELGANG DES LEVENS.
(Een teekenaars-grapje). Twee heeren, die elkaar in allerlei kringen voortdurend ontmoeten!

PUNTDICHTEN

Dan is 't uit!

Eén middel weet ik slechts,
Om uit 't gestaak te raken:
Laat héél het menschdom eens
Een dag of veertien.... staken.

Gesprek in 1924.

Mevrouw: „Ja, hoor 's, dat 's te lastig man,
Haast elken dag bel je hier an!"
Bedelaar: „Hm.... Als u 't eens per maand, (mevrouw,
Per giro overmaken wou?"

R. IJMER.

Liefde is maar 'n woord van twee lettergrepen, — maar men heeft 'n heel leven noodig om het te spellen.

De wijze heeft zooveel te denken, dat hij aan 't spreken niet toekomt, — de dwaas heeft zooveel te spreken, dat er van denken niets komt.

Een gierigaard is als een vet zwijn; hij wordt eerst nuttig na zijn dood.

—

AARDRIJKSKUNDE.

Onderwijzer: „Welk land ligt tegenover ons aan den anderen kant van de aarde?"

Knaap: „Ik weet het niet...."

Onderwijzer: „Wel, als ik nu eens 'n gat boorde door de aarde en jou er in stopte, waar zou je dan uitkomen?"

Knaap: „Uit 't gat meneer!"

GEDACHTEN EN MOMENTEN OP WINDERIGE DAGEN

Hier hoeft men niet te vragen waar de wind vandaan komt!

Met 'n beetje handigheid, zeilen en rolschaatsen...

kan men den wind tot nuttige werkzaamheid dwingen!

„Zeg, waarom kom je niet 'ns aanwaaien?" „Gaat niet — de wind is altijd verkeerd!"

„Berliner Boll'n!"

Volkslied: „Ik ken gelukkig geen verdriet
En laat maar waa-haa-jen!"